

„Dumnezeu Își va trezi poporul”

8 mai 2009

Gili Cârstea

Cu timiditate și sincopat, invitația la Nuntă începe să ajungă în mâinile poporului nostru, prin intermediul a ceea ce noi am numit „O carte pentru fiecare templu.” Unii o numesc „marea albastră.” Inițiativa aceasta vine din convingerea de nezdruncinat că solia 1888 este soluția lui Dumnezeu la pandemia laodiceană ajunsă la nivelul de alertă 6, dar pe care departamentul de sănătate al bisericii o consideră o simplă gripă de sezon.

Când a reușit să înțeleagă natura opoziției față de solia 1888, sora White a avertizat că procedura bărbaților din poziții de răspundere va pune în mare primejdie biserica, atunci când Dumnezeu va încerca să trezească pe poporul Său:

„Dumnezeu Își va trezi poporul; dacă alte mijloace vor eșua, ereziile vor veni în mijlocul lor, spre a separa grâul de neghină. Domnul cheamă pe toți cei care cred în cuvântul Său să se trezească din somn. Lumină prețioasă a venit, potrivită pentru acest timp. Este adevăr biblic, arătându-ne pericolele în care ne aflăm. Această lumină ar trebui să ne conducă la o cercetare zeloasă a Scripturilor, la o examinare extrem de critică a pozițiilor pe care le deținem. Dumnezeu dorește să cercetăm perseverent și amănunțit toate conceptele și pozițiile de adevăr, cu post și rugăciune. Credincioșii nu trebuie să fie mulțumiți cu supoziții și idei greșit definite despre ceea ce este adevărul” (5 T 707).

Totdeauna a fost așa. Respingerea luminii aduce o beznă și mai mare, iar adevărul prezent refuzat deschide ușa ereziilor nimicitoare.

Făgăduința aceasta, că „Dumnezeu Își va trezi poporul,” este speranța noastră cea mai dragă, și ne îngrozește gândul că „alte mijloace vor eșua.” De ce să eșueze alte mijloace? De ce să nu se producă trezirea Laodiceii prin mijloacele alese de Dumnezeu? De ce să ajungem în situația imposibilă și devastatoare ca fecioarele să fie trezite de erezii?

Fecioarele dorm, iar calea aleasă de Dumnezeu este „o strigare,” strigătul de la miezul nopții că Mirele vine la Nuntă. Dacă această metodă va eșua, ușa care stă blocată de 120 de ani în fața lui Isus se va deschide larg în fața ereziilor mortale pregătite minuțios pentru rămășița de duhurile răutății din locurile cerești.

Ne aflăm astăzi chiar în mijlocul acestor evenimente, la finalul mării controversate. Redeșteptarea care ne-a ocolit de peste un secol trebuie să vină cumva, deoarece „Dumnezeu își va trezi poporul.”

Știm, de asemenea, că „o redeșteptare a adevăratei evlavii în mijlocul nostru, ca popor, este cea mai mare și cea mai urgentă nevoie a noastră” (RH 1 nov 1890).

De la impasibilitate totală până la afirmații extreme, redeșteptarea aceasta a fost coșmarul fiecărei generații de lideri adventiști. Toți o visează, nimeni nu știe exact cum să o provoace.

Un fost președinte de Conferință își anunța astfel mandatul, la scurt timp după numirea în funcție: „Dacă în doi ani echipa mea nu produce redeșteptarea în biserică, îmi dau demisia.” Nu s-a întâmplat nici una, nici alta, deoarece fratele nostru drag nu știa că redeșteptarea nu a venit niciodată pe căile convenționale, așa cum au sperat ei, și cum continuă să spera mulți dintre pastorii noștri.

Dacă redeșteptarea și reforma nu mai pot fi așteptate „din sistem,” așa cum spunea recent un membru proeminent al administrației, de ce oare „sistemul” se împotrivesc oricăror inițiative care nu vin din „sistem”? Mulți pastori se împotrivesc răspândirii revistei noastre cu argumentul că o lucrare autentică trebuie să vină pe „calea corectă.” Pentru ei, calea corectă este calea oficială, adică un proiect votat de comitet și aplicat de corpul pastoral.

De ce nu pot înțelege, deși președintele lor le-a spus lămurit că trezirea nu va veni „din sistem”?

Un răspuns ar putea fi acela că ei nu mai cred profețiile cu privire la maniera în care va lucra Dumnezeu în fazele finale ale mării controversate:

„Dați-mi voie să spun că Domnul va proceda în această ultimă lucrare foarte diferit de ordinea firească a lucrurilor, și pe o cale care va fi contrară planurilor omenești... Lucrătorii vor fi surprinși de mijloacele simple pe care le va folosi El spre a îndeplini și desăvârși lucrarea Sa în neprihănire” (TM 300).

Dați-ne și nouă voie să vă spunem, sora White, că cei mai mulți dintre pastorii noștri de astăzi, ca și cei de ieri, nu cred ce spuneți dumneavoastră. Ei speră încă să-L facă pe Dumnezeu să lucreze după ordinea firească a lucrurilor, și pe o cale care să fie acceptabilă planurilor omenești. Ei agită poporul cu argumentul că solia pentru acest timp nu poate fi autentică deoarece nu vine pe canalele oficiale, deși dumneavoastră le-ați spus clar, chiar în cartea scrisă special pentru ei, că acesta este pericolul timpului nostru:

„Acesta este pericolul care amenință biserica acum, ca planurile oamenilor să marcheze precis calea pe care vine Duhul Sfânt. Deși ei nu recunosc acest lucru, unii au și făcut aceasta. Și deoarece Duhul Sfânt vine, nu ca să laude pe oameni sau să le întărească teoriile greșite, ci spre a muștra lumea de păcat, mulți se depărtează de El” (TM 64).

Ascultați maniera de lucru a lui Dumnezeu pentru timpul nostru, pe care „puțini o anticipează,” și mai puțini o acceptă:

„Domnul va face în zilele noastre o lucrare pe care puțini o anticipează. El va ridica dintre noi oameni care sunt pregătiți mai degrabă de ungerea Duhului Sfânt decât de instituțiile științifice” (5 T 81).

„Domnul lucrează deseori așa cum nu ne așteptăm noi. El ne surprinde descoperindu-Și puterea prin uneltele alegerii Sale, în timp ce trece pe lângă cei de la care ne așteptăm noi să vină lumina” (GW 126).

În timp ce frații ne acuză că inițiativa aceasta de a chema poporul la Nuntă este opusă intereselor bisericii, Dumnezeu ne încurajează să mergem înainte:

„Domnul va pune o forță nouă și vitală în lucrarea Sa, pe măsură ce agenții Săi umani ascultă porunca de a proclama adevărul cu mai mare curaj. Cel care a declarat că adevărul Său va străluci etern va proclama acest adevăr prin mesageri credincioși, care vor da trâmbiței un sunet lămurit. Adevărul va fi criticat, ridiculizat și batjocorit; dar cu cât este examinat și testat mai atent, cu atât mai mult va străluci” (SPTB 02, 51).

Ceea ce ne motivează pe noi să punem în mâna poporului această solie este declarația Domnului că „marea strigare a îngerului al treilea a și început în descoperirea neprihănirii lui Hristos.” Această „mare strigare” este chiar strigarea de la miezul nopții, care tulbură somnul lin al fecioarelor noastre laodiceene. Știm că este deranjant ceea ce facem. Nu este plăcut să zbârnâi la urechea cuiva care doarme profund și liniștit. Dar ne asumăm riscul ceasornicului aruncat pe fereastră, când știm bine că somnul acesta odihnitor riscă să se transforme în somnul de veci, din care nu există nicio trezire.

Știm că „adevărul va fi criticat, ridiculizat și batjocorit,” și ne asumăm soarta lui, cu speranța de nezdruncinat că „Dumnezeu Își va trezi poporul.”

Nu ne sperie izolarea și povara leprei păcatului, când suntem obligați să strigăm peste tot pe unde ajungem: „Necurat, necurat,” atunci când știm că am descoperit hrană bogată în jurul cetății noastre, în timp ce scumpul popor al lui Dumnezeu stă încuiat în cetate, de frica unor vrăjmași imaginari. Casa împăratului nu crede că Dumnezeu deschide chiar sub ochii lor „ferestre în cer” (2 Regi 7:2), pe care au început să năvălească razele strălucitoare ale neprihănirii lui Hristos.

Noi dorim să mai dăm o șansă lui Dumnezeu de a lucra prin metodele Sale bune pentru trezirea poporului Său, ca să nu ajungem să vedem o „trezire” produsă de erezii nimicitoare. Metoda Lui este „strigarea” că Mirele vine, și ar fi înțelept din partea noastră să ne gândim serios dacă ne asumăm rolul glorios la care am fost chemați, acela de Mireasă, în cel mai proeminent eveniment al tuturor timpurilor, Nunta Mielului.

„Dumnezeu Își va trezi poporul...”

***